

Isabel
Allende
Cinayet
Oyunu

Çeviri: İNCİ KUT

♥ can
roman

ISABEL ALLENDE

CİNAYET
OYUNU

El juego de Ripper, Isabel Allende

© 2014, Isabel Allende

© 2015, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Agencia Literaria Carmen Balcells S.A. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Şubat 2015, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Emrah İmre

Düzeltili: Aylin Samancı

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek, M. Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39, Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 26699

ISBN 978-975-07-2485-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

ISABEL ALLENDE

CİNAYET
OYUNU

ROMAN

İspanyolca aslından çeviren

İnci Kut

♥can

Isabel Allende'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Ruhlar Evi, 1990

Eva Luna, 1990

Eva Luna Anlatıyor, 1991

Aşktan ve Gölgeden, 1992

Sonsuz Düzen, 1993

Paula, 1995

Aphrodite, 1999

Kaderin Kızı, 2000

Sararmış Bir Fotoğraf, 2002

Yüreğimdeki Ülkem, 2004

Zorro, 2005

Canım Sevgilim Inés, 2009

Denizin Altındaki Ada, 2010

Günlerin Getirdiği, 2011

Maya'nın Günlüğü, 2013

ISABEL ALLENDE, 1942 yılında Peru'nun başkenti Lima'da doğdu. Ancak birkaç yıl sonra ailesi Şili'ye göç etti. Isabel Allende, amcası Salvador Allende'nin 1973'te öldürülmesinden sonra ailesiyle birlikte Venezuela'ya sığınmak zorunda kaldı. 17 yaşında gazeteciliğe başlayan Allende, bir süre sonra San Francisco'ya yerleşti. 1982'de yayımlanan ilk romanı *Ruhlar Evi*'ni, 1984'te *Aşkdan ve Gölgeden*, 1985'te *Eva Luna* adlı romanları, 1989'da *Eva Luna Anlatıyor* adlı öykü kitabı izledi. *Sonsuz Düzen* adlı romanı 1991'de, *Paula* 1994'te, *Kaderin Kızı* 1999'da, *Sarımsık Bir Fotoğraf* 2000'de, *Yüreğimdeki Ülkem* 2003'te yayımlandı. Allende 2002-2004 yılları arasında *Canavarlar Kenti*, *Altın Ejder Krallığı* ve *Pigmeler Ormanı* adlı romanlardan oluşan gençlik üçlemesini kaleme aldı. Allende, gerçekçi bir anlatım ve siyasal bir yaklaşım ile büyü- lü gerçekçiliğin gerçeküstücü geleneğini ustaca kaynaştırdı.

İNCİ KUT, lise öğrenimini 1960'ta Ankara Koleji'nde tamamladıktan sonra Ankara Üniversitesi DTCF İngiliz Dili ve Edebiyatı ve Varşova Üniversitesi İspanyol Filolojisi bölümlerinden mezun oldu. İspanyol dili ve grameri üzerine sözlükler ve dilbilgisi kitapları yayımladı. 1990 yılından başlayarak Miguel Delibes, Gabriel García Márquez, Isabel Allende, Mario Vargas Llosa, José Mauro de Vasconcelos ve Jose Saramago gibi İspanyol, Portekizli ve Güney Amerikalı yazarların roman ve öykülerini Türkçeye kazandırdı.

Ařka ve cürümdeki ortađım
William C. Gordon'a.
Teřekkürler,
Isabel

“Annem henüz hayatta ama Kutsal Cuma günü gece yarısı öldürecekler onu,” diye başkomiseri uyardı Amanda Martín; o da bundan en ufak bir kuşku duymadı; çünkü kız, hem kendisinden hem de Cinayet Masası’ndaki meslektaşlarının hepsinden daha fazlasını bildiğini kaç kez göstermişti. Kadın, on sekiz bin kilometrekarelik San Francisco Körfezi’nin bilinmedik bir noktasında hapis tutuluyordu; onu sağ olarak bulmak için önlerinde pek az saatleri kalmıştı ve başkomiser aramaya nereden başlayacağını bilemiyordu.

Gençler, birinci cinayet olayını, öldürülen adamı daha açıklayıcı bir tanımlamayla küçük düşürmemek için “olmadık yerdeki beyzbol sopası cinayeti” diye adlandırmışlardı. Grup, “rol oyunu” diye bilinen *Ripper*’ı¹ oynamak için bilgisayarları aracılığıyla buluşan beş yenyetme ile yaşını başını almış bir beyefendiden oluşuyordu.

1. 1888 yılında Londra’nın gecekondu semti Whitechapel’da bir dizi cinayet işleyerek Jack the Ripper (Karındaşen Jack) olarak nam salmış seri katilin bu lakabından esinlenilerek adlandırılmış ve son yıllarda özellikle gençler arasında rağbet gören bu oyunda, oyun kurucu bir rehber-oyuncunun yönetimi altındaki oyuncular, belli karakterlerin rollerini doğaçlama bir şekilde oynayarak bir cinayet olayını çözmeye çalışırlar. (Ç.N.)

13 Ekim 2011 sabahı saat sekizi çeyrek gece, San Francisco'daki Golden Hills Devlet Okulu'nun ilkokul dördüncü sınıf öğrencileri, onları kapıda, durduğu yerden canlandırmaya çalışan beden eğitimi öğretmenin çaldığı düdüğün temposuna uygun adımlarla jimnastik salonuna girmişlerdi. İnşaat furyası patlamadan önce büyük bir servet kazanmış olan eski bir öğrencinin cömertliği sayesinde inşa edilmiş, mükemmel donanımlı bu geniş ve modern salon, mezuniyet törenleri ve müzik ya da tiyatro gösterileri için de kullanılıyordu. Çocuklar, ısınmak için basketbol alanının çevresini tek sıra halinde iki kez dönmek zorundaydılar ama önlerine çıkan beklenmedik bir manzara karşısında salonun orta yerinde duruvermişlerdi: Pantolonunun paçaları bileklerine doğru kıvrılmış, kıcı meydanda bir adam, bir beyzbol sopasının sapı makatına sokulmuş halde, kulplu beygirin üzerinde yatıyordu. Çocuklar şaşkınlık içinde cansız bedeninin etrafını sarmışlardı; sonunda ötekilerden daha gözüpek olan bir tanesi, yere çömelip işaretparmağını yerdeki koyu renkli bir lekenin üzerinden geçirdikten sonra bunun çikolata değilse kurumuş kan olması gerektiği yargısına varmış, o arada bir başka çocuk bir mermi kovanını yerden alarak, teneffüste pornografik bir dergiyle değiş tokuş etmek üzere cebine atmıştı; küçük bir kız da cep telefonuyla cesedi filme alıyordu. Nefesini her verişte düdüğünü çalmayı sürdürmekte olan beden eğitimi öğretmeni, ufak adımlarla sıçraya sıçraya gelip ortada toplanmış olan çocukların yanına sokulmuş, hiç de şakaya benzemeyen bu manzarayı görünce de sinir krizi geçirmişti. Öğrencilerin kopardığı yaygarayı duyarak oraya giden öteki öğretmenler, çocukları bağıra çağıra, ite kaka jimnastik salonundan çıkararak, beden eğitimi öğretmenini dışarıya sürüklemişler, beyzbol sopasını cesedin arkasından çıkarıp adamı

yere yatırmışlardı ve işte o zaman görmüşlerdi alınının ortasında kanlı bir delik olduğunu. İki parça eşofmanla cesedin üstünü örtmüşler, sonra da kapıyı kapatarak polisin gelmesini beklemeye koyulmuşlardı; aradan ancak on dokuz dakika geçmişti ki polis gelmişti bile ama o zamana kadar cinayet mahalli öylesine bozulmuştu ki, orada ne halt olup bittiğini tam olarak saptamak imkânsızdı.

Kısa bir süre sonra ilk basın toplantısını yapan Başkomiser Bob Martin, ölenin kimliğinin saptandığını açıklamıştı. Okulun güvenlik görevlisi olan kırk dokuz yaşındaki Ed Staton'dı bu kişi. "Beyzbol sopasından ne haber?" diye avaz avaz bağırarak sormuştu gazetecinin biri, Ed Staton'ı karalayıcı, eğitim kurumunu da zor durumda bırakacak bu ayrıntının dışarı sızmış olmasından rahatsızlık duyan başkomiser, bu konunun otopsi sonucunda belli olacağı yanıtını vermişti. "Herhangi bir şüpheli var mı? Bekçi gey miymiş?" Bob Martin soru bombardımanına kulak asmayarak basın toplantısının sona erdiğini bildirmiş ama kendi sorumluluğu altında derhal başlatılmış olan soruşturmayla olaylar açıklığa kavuşturulmuş, Cinayet Masası'nın basını bilgilendireceği konusunda da güvence vermişti.

Bir önceki gün akşamüstü, son sınıf öğrencilerinden bir grup, Cadılar Bayramı için hazırladıkları, içinde zombiler ve rock'n roll müziği bulunan, mezar ötesiyle ilgili müzikal bir komedinin provaları için jimnastik salonuna gitmişler ama olan bitenden ertesi güne kadar haberleri olmamıştı. Polisin hesabına göre cinayetin işlendiği saatte, yani gece yarısı sıralarında, okulun içinde kimseler kalmamıştı, yalnızca park yerindeki bir kamyonete müzik aletlerini yüklemekte olan rock'n roll grubu üyeleri oradaydı. Ed Staton'ı sağ olarak gören son kişiler de onlar olmuştu; güvenlik görevlisinin kendilerine el salladığı ve saat yarım sularında küçük bir arabaya binerek oradan

uzaklaştığı yolunda ifade vermişlerdi. Gerçi Staton'dan belli bir uzaklıktaydılar ve park yeri aydınlatılmış değildi ama ay ışığında adamın üniformasını gördüklerinden emindiler, yine de binip gittiği aracın rengi ya da markası konusunda fikir birliğine varamamışlardı. Arabanın içinde bir başka kişinin bulunup bulunmadığını da söylemiyorlardı ancak polis, o arabanın maktule ait olmadığı sonucuna varmıştı; çünkü onun metalik gri renkli arazi arabası müzisyenlerin kamyonetinin birkaç metre ötesinde duruyordu. Uzmanlar, Staton'ın kendisini beklemekte olan biriyle beraber oradan ayrıldığı, sonra da kendi arabasını almak üzere okula geri döndüğü teorisini kurmuşlardı.

Cinayet Masası başkomiseri, basınla ikinci kez buluştuğunda, bekçinin nöbetinin sabah saat altıda sona erdiği, adamın o gece okuldan hangi nedenle çıktığının ve ölümün kendisine pusu kurmuş olduğu binaya sonradan neden geri döndüğünün bilinmediği açıklamasını yapmıştı. Başkomiserin bu röportajını televizyonda seyreden kızı Amanda, bu söylediğini düzeltmesi için babasını telefonla aramıştı: Ed Staton'a pusu kurmuş olan ölüm değildi ki, katilin ta kendisiydi.

Bu birinci cinayet vakası, *Ripper* oyuncularının her birinin içinde, sonunda tehlikeli bir saplantıya dönüşecek bir merak uyandırmıştı. Beş genç, polisin sorduğu aynı soruları soruyorlardı kendilerine: Acaba güvenlik görevlisi, müzisyenler tarafından görülmesiyle öldürüldüğünün tahmin edildiği saat arasında geçen o kısa süre içinde neredeydi? Okula nasıl geri dönmüştü? Alnına kurşun sıkılmadan önce neden kendini savunmamıştı? O mahrem delikteki beyzbol sopası ne anlama geliyordu?

Belki de Ed Staton bu sonu hak etmişti ama bu olaydan çıkarılabilecek ders, kendilerini yalnızca olgular-

la sınırlayan bu gençleri ilgilendirmiyordu. O zamana kadar oynadıkları rol oyunu, XIX. yüzyılda, kopkoyu bir sis perdesiyle sarmalanmış bir Londra'da, insanların balta ya da buz kırıcısıyla saldırıya geçen kötü adamlarla, ya da şehirdeki asayışı bozan öteki klasik suçlularla karşılaştıkları kurgusal vakalarla sınırlı kalmış ama oyuna katılanların, Amanda Martín'in, yine sisler arasındaki San Francisco şehrinde olup bitenleri soruşturma önerisini kabul ettiklerinden beri, daha gerçekçi bir havaya bürünmüştü. Ünlü astrolog Celeste Roko, şehrin kan gölüne döneceği öngörüsünde bulunmuş, Amanda Martín de, kehanet sanatını sınama yolunda önüne çıkan bu bulunmaz fırsattan yararlanmaya karar vermişti. İşte bu amaçla, *Ripper* oyuncularının ve rastlantıya bakın ki aynı zamanda büyükbabası olan en yakın dostu Blake Jackson'ın bir araya gelmelerini sağlamıştı ama bu eğlenceli oyunun bir şiddet olayına dönüşeceği, annesi Indiana Jackson'ın da bu olayın kurbanlarından biri olacağı aklının ucundan bile geçmezdi.

Ripper oyuncuları, önlerine çıkan engelleri aşip düşmanları alt ederek esrarengiz katil Karındeşen Jack'i yakalayıp yok etmek amacıyla internet üzerinden bağlantı kuran, tüm dünyaya dağılmış seçkin bir grup *friki*'den¹ oluşuyordu. Oynadıkları oyunun kurucu rehberi olan Amanda, her bir serüveni katılımcıların kendi ruh ikizleri olarak yarattıkları kişiliklerin yeteneklerine ve sınırlarına göre tasarlıyordu.

Geçirdiği bir kaza yüzünden felçli kalıp tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuş ama fantastik dünyalarda dolaşacak ve hem geçmişte hem de gelecekte yaşayacak

1. (İsp.) İngilizce *freak* kelimesinden türemiş, "aklına eseni yapan, delişmen, zıppır, zırzop" anlamına gelen argo bir kelime. (Ç.N.)

kadar özgür düşünceye sahip Yeni Zelandalı bir çocuk, zeki ve meraklı bir Çingene kızı olan Esmeralda rolünü üstlenmişti. Annesiyle birlikte oturan ve son iki yıl içinde odasından bir tek tuvalete gitmek için çıkmış olan, münzevi ve çekingen bir New Jersey'li genç, Sir Edmond Paddington rolündeydi: Kibirli bir maço olan bu albay emeklisi İngiliz, silahlar ve askerî stratejiler konusunda uzman olması dolayısıyla oyunda son derece yararlıydı. Montreal'de, kısacık ömrünü beslenme bozuklukları yüzünden kliniklerde geçirmiş on dokuz yaşında bir genç kız vardı; düşünceleri okuma, anıları uyandırma ve hayallerle iletişim kurma yeteneğine sahip bir medyum olan Abatha rolünü yaratmıştı. IQ'su 156 olan ve Reno'da ileri zekâlı çocukların gittiği bir akademide burslu okuyan on üç yaşındaki Afro-Amerikalı bir öksüz çocuk, Sherlock Holmes olmayı seçmişti; çünkü olan bitenlerden sonuç ve anlam çıkarmakta üstüne yoktu.

Amanda kendine özgü bir rol üstlenmiş değildi. Oyunu yönetmek ve kurallara uyulmasını sağlamak ona düşüyordu ama şu kan gölü meselesinde ufak tefek değişiklikler yapmaktan kendini alamamıştı. Örneğin, gelecekte olarak 1888'in Londra'sında geçen olayı, 2012'nin San Francisco'suna taşımıştı. Dahası, yönetmeliği ihlal ederek, kendine Kabil adında bir emir kulu edinmişti: Kafası pek çalışmayan ama son derece itaatkâr ve sadık biri olan bu kambur fedai, ne kadar deli saçması olursa olsun onun emirlerini yerine getirmekle yükümlüydü. Emir kulunun adının Blake'in harflerinden oluştuğu, büyükbabasının gözünden kaçmamıştı¹. Altmış dört yaşındaki Blake Jackson, çocuk oyunları oynayabilmek için fazla yaşlıydı ama korku filmlerinden ve torunuyla bir-

1. Kabil adının İspanyolca karşılığı olan Kabel'de Blake'deki aynı harfler bulunmaktadır. (Ç.N.)

birlerine karşılıklı meydan okudukları –ve Berkeley'deki California Üniversitesi'nde felsefe ve matematik hocası olan birkaç arkadaşına danıştıktan sonra arada bir kendisinin kazandığı– satranç partileriyle mantık sorularından biraz daha fazlasını onunla paylaşabilmek uğruna *Ripper* oyununa katılıyordu.

OCAK

2, Pazartesi

Masaj masasının üzerinde yüzükoyun yatmakta olan Ryan Miller, Indiana Jackson'ın şifalı ellerinin etkisi altında uyuklamaktaydı; Jackson 1922 yılında Japon Rahip Mikao Usui tarafından geliştirilmiş bir teknik olan Reiki alanında birinci derece uzmandı. Miller, bu teknik konusunda almış kusura sayfa okumuş olduğundan, reikinin bir işe yaradığına dair elde bilimsel bir kanıt olmadığını biliyordu ama 2009 yılındaki Birleşik Devletler Katolik Piskoposlar Konferansı'nda Hıristiyanların ruh sağlığı için tehlikeli olduğu ileri sürüldüğüne göre, gizemli bir gücü olsa gerek diye düşünüyordu.

Indiana Jackson, San Francisco'daki İtalyan mahallesinin göbeğinde bulunan ünlü North Beach Holizm¹ Kliniği'nde ikinci kattaki 8 numaralı ofisi işgal etmekteydi. Ofisin kapısı, tinselliğin rengi olan çivit mavisine boyanmıştı, duvarlarsa sağlığın rengi olan soluk yeşil renkteydi. Kapıdaki tabelada, yatık yazıyla *Indiana, şifacı* diye yazılıyordu, altında da kullandığı yöntemler belirtilmişti: sezgisel masaj, reiki, mıknatıslar, kristaller, aromaterapi. Minicik antrenin duvarında, bir Asya dükkânından satın

1. Fizik, kimya, biyoloji, dilbilim vb. sistemlerde, bütünü, kendisini oluşturan parçaların toplamından daha fazla bir şey olduğunu savunan görüş. (Ç.N.)

alınmış, cart renklerde bir kumaş parçası asılıydı, kırmızılar giyip baştan aşağı altın takılar takmış, simsiyah saçlı, şehvetli bir genç kadın olan Tanrıça Şakti'nin resmi vardı üzerinde, sağ elinde bir kılıç, sol elinde bir çiçek tutuyordu. Tanrıça, bir müzik aletinden tutun da, ilk bakışta bir cep telefonunu andıran bir şeye varana kadar, gücünün daha başka simgelerini tutan birçok başka kollar ve ellerle çoğaltılmıştı. Indiana, Şakti'ye öylesine tapıyordu ki, hani neredeyse kendine onun adını alacaktı ama babası Blake Jackson, böyle bir Hindu tanrıçanın adının, şişme bebeği andıran boylu boslu, etli butlu ve sarışın hiçbir Amerikalı kadına yakışmayacağına ikna etmişti onu.

İşinin doğası gereği ve aldığı askerî eğitim nedeniyle güven duygusundan yoksun bir adam olan Miller, Indiana'nın ellerine kendini derin bir minnettarlık içinde bırakıyor, ister arkadaşı Pedro Alarcón'un inandığı gibi, terapinin kendisini iyileştireceği inancının etkisiyle ve aşkından gelen coşkuyla olsun, ister Indiana'nın ileri sürdüğü gibi, çakralarının dengelenmesinden olsun, her seanstan çıkışta kendini hafiflemiş ve keyifli hissediyordu. Bu huzur dolu saatte münzevi hayatının en güzel anlarını yaşıyordu; Indiana'yla geçirdiği tek bir terapi seansında, uzatmalı sevgilisi Jennifer Yang'la yaşadığı karmaşık cinsel oynaşmalardakinden çok daha fazla yakınlık buluyordu. Miller, güreşçi boynuna ve omuzlarına sahip uzun boylu, iriyarı bir adamdı, ağaç gövdesi gibi kalın ve sert kolları, buna karşılık bir pasta ustasının kiler kadar zarif elleri vardı, alabros kesilmiş kumral saçlarına yer yer aklar düşmüştü, dişleri doğal olamayacak kadar beyazdı, gözleri açık renkti, burun kemiği kırılıp yassılmıştı, kesik bacağına ucu da dahil olmak üzere vücudunda gözle görülür on üç yara izi vardı. Indiana Jackson daha da fazlası olduğundan kuşkulanıyordu ama onu dopsuz hiç görmemişti. Yani henüz.

Yeniden ağzını bağlamak zorundayım. Dinlenmeye çalış, ben bu gece dönerim; çünkü öyle her saat girip çıkamam. İnanmayacaksın ama dışarıda sabah vakti. Bu odanın duvarlarında acayip bir malzemedен yapılmış perdeler var, siyah muşamba ya da kauçuklu branda bezinden ağır bir şey ama az çok esnek, su geçirmiyor, bu yüzden sana hep geceymiş gibi geliyor.

San Francisco'da işlenen bir dizi cinayet, bu cinayetleri çözmek için bilgisayarları başında hafiyeliğe soyunan, dünyanın dört bir yanından bir grup oyuncu... ve oyuncularından birinin annesinin kaçırılmasıyla tetiklenen esrarlı bir kovalamaca.

Isabel Allende'nin alışılmış tarzının dışına çıkarak polisiyeye göz kırptığı ve her zamanki gibi titizlikle dokuduğu *Cinayet Oyunu*'nu soluk soluğa okuyacaksınız.

